

A. J. Finn

lorun
loppu

Suomentanut Tuomas Renvall

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Englanninkielinen alkuteos

End of Story

Copyright © 2024 by A.J. Finn, Inc.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48239-0

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

Jennifer Joelle ja Felicity Bluntille

Aivan, jopa hyvistä sukuista, ylhäisistä sukuista,
huomattavista sukuista...
väitän ettei teillä ole aavistustakaan...
millaista peliä ihmiset pitävät!

Kolea talo

Tiistai 23. kesäkuuta

Hetken kuluttua he löytävät hänet.

Löytävät hänet kellumasta sormet harallaan väreilevässä vedessä, hiukset levittäytyen kuin japanilainen viuhka. Kalat soljuvat pinnan alla, halkovat vettä. Luistelevat myötäillen hänen vartalonsa muotoja.

Suodatin humisee. Lampi höyryää, hohtaa. Hän liikkuu sen väreilyssä.

Sumu peitti maata vielä aamulla – San Franciscon usva, kuin pak-sua, viileää samettia –, mutta nyt se on haihtunut ja aurinko valaisee sisäpihan: kivilaatat, aurinkokellon, narsissien rivistön. Ja lammen, täydellisen ympyrän talon seinän vierustalla. Kalojen suomut kiiltävät, ja lumpeet loistavat kuin tähdet.

Hetken kuluttua huuto halkaisee ilman.

Siihen asti on hiljaista, on rauhallista. Vain veden solina, koikarp-pien hidas liike ja hänen ruumiinsa värinä.

Sisäpihan vastakkaisella puolella avautuvat ranskalaiset ovet. Valo heijastuu lasista. Henkäys. Ja odotettu kiljahdus.

He ovat löytäneet hänet.

**Kuusi päivää aiemmin:
Keskiviikko 17. kesäkuuta**

1.

”Pidätkö arvoituksista?”

Nicky käänsi katseensa taustapeiliin. Taksikuski katsoi häntä kohti pyöreiden, shottilasin paksuisten silmälasiansa takaa.

”Luet näemmä salapoliisiromaania”, hän rykäisi. Auto osui kuoppaan, hyppäsi ja tärähti heidän allaan.

Nicky heilautti pokkariaan. ”Agatha Christie. *Murha Mesopotamiassa*.” Kuski halusi selvästi jutella, ja Nicky vastasi mielellään. Taksin ajaminen oli varmasti yksinäistä puuhaa.

”Palaako?”

”Ei kiitos.”

”Hyvä”, kuski sanoi ja sieppasi savukkeen hampaidensa väliin. ”Olet liian nätti kuolemaan nuorena.”

Hän sytytti savukkeen kolhiintuneella sytyttimellä, ja Nicky avasi ikkunan. Valkoinen ilma tunkeutui sisään viileänä ja kosteana ja kerääntyi takapenkille. Hän painoi kytkintä uudelleen ja jätti ikkunan ja ovenkarmin väliin muutaman sentin raon. Sitten hän kääntyi kohti ikkunaa ja näki peilikuvansa: maskaran jäykistämät ripset, kiillosta kimaltelevat huulet. Ei hän ollut niin nätti – hän tiesi sen, eikä se haitannut.

Taksi heilahti voimakkaasti. Hänen laukkunsa loikkasi lattialle. ”Taisit ajaa kiveykseen.”

”No, sitä sattuu.” Kuski sanoi ja mulkoili tuulilasia. ”Yllättävää, että koneiden annetaan laskeutua. Ihme, että pääsitte alas ollenkaan.”

Nicky ei ollut koskaan tottunut lentämiseen, joten hänelle jokainen onnistunut lasku oli ihme. Hän katsoi kuskin ohi iltasumun liikumatonta seinämää, joka kimalteli ajovaloissa kuin helmi.

”Kesäkuun hämärää. Tällaista säätä ei taida nähdä siellä idässä.”

”Eipä tosiaan.” *Siellä idässä* – se kuulosti kaukaiselta ja lähes kuvitteelliselta.

Kuski murahti tyytyväisenä, kytki suuntavilkun päälle ja kääntyi jyrkästi kohti ylämäkeä. Nicky tarttui turvavyöhönsä.

”Kuten sanoin, arvoitukset.” Savu tulvi hänen suustaan ja muodosti pilven kylmässä ilmassa. ”San Franciscossa niitä riittää. Oletko kuullut Zodiacista?”

”Häntä ei saatu koskaan kiinni.”

”Häntä ei... niin.” Kuski vilkaisi närkästyneenä peiliin. Nicky puristi huulensa yhteen: tämä oli miehen kotikaupunki, parempi antaa hänen kertoa. ”Hän on meidän Viiltäjä-Jackimme. Sitten oli *Romance of the Skies*. Reittikone, joka katosi viiskytluvulla. Matkalla Havaijille, se vain...” Mies imi savukettaan. ”Katosi.” Kuin savuna ilmaan.

”Mitä sille tapahtui?”

”Kuka tietää? Sama juttu *Ghost Blimpin* kanssa. Muutama solttu lähti matkaan ilmalaivalla, ja kun se putosi Daly Cityyn, kyydissä ei ollutkaan ketään. Se on arvoitus, ihan niin kuin... tuo tuolla!” Hän heilautti kättään oikealle. ”Pacific Heightsin vanhin talo.”

Nicky näki ikkunasta valkoisen viktoriaanisen kartanon, jonka suuret ikkunat olivat kuin ammottavat silmät sen julkisivussa, joka näytti vetäytyneen taakse kuin säikähtäneenä. ”Se rakennettiin viisikymmentä vuotta ennen maanjäristystä”, kuski ylpeili. ”Se on vuosisadan puolestavälistä mutta selvisi silti.”

”Se näyttää yllättyneeltä”, Nicky totesi. ”Niin kuin se ei uskoisi olevansa enää pystyssä.”

Mies murahti taas. ”En minäkään uskoisi.”

He jatkoivat matkaa. Molemmilla puolilla tietä valkoiset katuvalot välkkyivät sumussa kuin aaveet, jotka osoittivat sormillaan: *Tähän suuntaan, jatkakaa matkaa.*

”Olit siis New Yorkista?”

”Kyllä.”

”No, tämä tässä on maan kalleinta asuinalueita.”

Talot väijyivät aavemaisesti tien reunoilla usvan takana: 1800-luvun maalatut naiset hoikkina ja hurmaavina pastellin sävyissä, espanjalaiset villat murattiköynnöksineen, uustudorilaiset talot ja niiden hirsiristikkorakenteet ja kalanruotokuviot sekä kaksi Queen Anne -taloa pitsisine laudoituksineen.

”Osassa asuu IT-alan rikkaita”, kuski kertoi. ”Googlega. Uberista. Uberista voisin lausua parikin valittua sanaa...” Hän rypisti otsaansa muttei sanonut mitään. ”On täällä vanhaakin rahaa. Sellaisia, joilla rikkaus kulkee suvussa.”

Edellä tie katosi vesihöyryyn. He vyöryivät pitkin aaltoilevaa katuja ylös alas kuin olisivat kelluneet veden pinnalla. Nicky haukkoi henkeään.

”San Franciscollakin on omat salapoliisikirjailijansa. Dashiell Hammett – hän asui tuolla. Post Streetillä.”

Jälleen yksi kyltti läpäisi sumun heidän edessään kannustaen heitä eteenpäin. *Tähän suuntaan. Jatkakaa matkaa.*

”Tässäpä mielenkiintoinen juttu.” Kuski sanoi ja pureskeli savukettaan. ”Salapoliisikirjailija, asui... varmaan täällä Pac Heightsissa. Jollain hienolla alueella kuitenkin. Oli miten oli, yhtenä iltana ukon vaimo ja poika katosivat sen sileän tien.”

Nickyä puistatti.

”Savuna ilmaan. Niin kuin se lentokone. Varmaan jo kaksikymmentäviisi... ei, kaksikymmentä vuotta sitten. Uudenvuodenaattona, vuonna 1999.” Sanat kelluivat paikallaan savupilvessä kuin pojut aallokossa.

”Mitä heille tapahtui?”

”Kukaan ei tiedä! Jotkut epäilivät veljeä – kirjailijan veljeä siis – tai veljen vaimoa, tai molempia. Jotkut olivat varmoja, että poika oli syyppä. Veljen poika siis. Sitten oli työntekijöitä, mies ja nainen. Mutta suurin osa...” Hän käänsi autoa mutkassa. ”*Suurin osa pitää*

kirjailijaa itseään syyllisenä. Perillä ollaan”, hän ilmoitti ja pysäytti jarrut vinkuen tien laitaan. Nicky nytkähti eteenpäin ja pudotti kirjan syylistään.

Hän seurasi paikaltaan, kun taksikuski nousi istuimeltaan ja kiersi takaluukulle. Marlboron kuuma kärki loisti sumun keskellä kuin virvatuli.

Sitten Nicky laittoi pokkarin käsilaukkuunsa. Hän hengitti syvään ja yskäisi – auton sisäilma oli kuin pannuhuoneessa –, avasi oven ja astui ulos. Kadulla oli autiota ja aavemaista. Talojen sumeat ääriiviivat piirsivät varjoja ja julkisivut muistuttivat pääkalloja, jotka katselivat toisiaan kadun molemmin puolin. Häntä puistatti jälleen.

”Hyvä, että osait ottaa villapaidan”, kuski sanoi, kun ovi Nickyn takana sulkeutui nakshtaen.

Nicky katsoi itseään. Se oli hänen kallein vaatekappaleensa: yksinkertainen hiilenharmaa kašmirpusero V-pääntiellä. Hän oli kaatanut oluen rinnuksilleen jossain Nebraskan yllä ja käyttänyt paidan pesussa. Hänen farkkunsu olivat näemmä vielä koirankarvan peitossa, vaikka hän oli ylittänyt kokonaisen aikavyöhykkeen nyp-pien niitä puhtaiksi.

Kun hän nosti katseensa, kuski tutki tien jyrkkyyttä. Sitten mies kääntyi hänen puoleensa.

”Tämä on se talo”, hän sanoi. ”Se mysteeritalo. Tiesitkö sen?”

”Myönnettäköön”, Nicky sanoi potien syyllisyyttä.

”Hitto. Ja annoit minun loksuttaa leukojani.”

”En halunnut keskeyttää”, Nicky selitti hienovaraisesti – hän ei ollut halunnut huijata. Hän oli lukenut kaiken kadonneesta vaimosta ja pojasta ja tiesi jo yhtä paljon kuin kuka tahansa. Tai melkein kuka tahansa.

Kuski imaisi savukettaan ja heitti sen tielle. Kipinät syöksyivät sen päästä kuin pienet tähdenlennot. ”Että sellaista. Tulitko vain vierailulle?” Hän vilkaisi Nickyn pientä vetolaukkua ja vanhanaikaista matka-arkkua, sen nahkasolkia ja niittejä sekä lukuisia matkatarroja.

”Määräajalla.” Nicky työnsi kätensä käsilaukkuunsa ja nosti esiin kolme kaksikymppistä ja viitosen.

Mies hipelöi seteleitä hellästi. ”Käteistä ei enää juuri näe.”

”Olen vanhanaikainen.”

”Eikö sinua pelota? Etkö usko, että hän tappoi heidät?”

Mies puhui matalalla äänellä aivan kuin tiedustellakseen Nickyltä, eikö tämä mielestään ollut juonut jo riittävästi. ”Toivottavasti ei tappanut”, Nicky vastasi pirteästi.

”Hyvä on. Nauti sitten mysteeristäsi.” Kuski kulki hänen ohitseen jättäen jälkeensä ilmaan nikotiinijäljen. Nicky ei ollut varma, oliko hän tarkoittanut murhaa Mesopotamiassa vai katoamistapausta San Franciscossa. Kuski pihisi istuessaan autoon, ja auto vastasi samalla mitalla. ”Muista nauttia myös kaupungista”, hän huusi. ”Viisikymmentä neliömailia fantasiaa, ympärillä todellinen maailma.” Sitten ovi paukahti kiinni.

Nicky jäi tuijottamaan matkatavaroitaan selkä autoon päin. Moottori selvitti kurkkuaan, pakoputki päästi kaasua hänen jalalleen, ja hän kuunteli, kuinka taksi rullasi pois päin.

Kun hän kääntyi ympäri, sumu oli täyttänyt tyhjiön, sulkenut tilan muodostaen sileän ja liikkumattoman seinän, aivan kuin taksia ja sen kuljettajaa ei olisi koskaan ollutkaan.

2.

Nicky seisoj usvan keskellä. Hän oli kietonut kädet ympärilleen halaten itseään niin kuin hänellä oli tapana, kun hän oli innoissaan tai jännittynyt, tai molempia. Talo hänen takanaan tuntui pidättävän henkeään. Hän ainakin pidätti.

Nicky ei juuri välittänyt suurieleisyydestä – ystäviensä keskuudessa häntä pidettiin sekä herttaisimpana että hillityimpänä – mutta tätä tapaamista hän oli odottanut jo viisi vuotta. Hän muisteli menneitä: Viimeiset viisi kesää olivat kuin sähkönsinistä hattaraa, viimeiset viisi talvea vain lumen peittämä Manhattan. Tasan viisi vuotta sitten tänä samana kuukautena hän oli kirjoittanut ensimmäisen kirjeensä.

Hyvä herra Trapp. Ette tunne minua...

Nicky oli lähettänyt fanipostia salapoliisikirjailijoille ollessaan teini-ikäinen ja pyytänyt heiltä sekä vastauksia kysymyksiin että nimi-kirjoituksia. Myöhemmin, kun hän oli tehnyt maisterintutkintoaan, hänen kirjeensä olivat muuttuneet harkitsevammiksi ja kysymykset syväluotaavammiksi. Hän kirjoitti edelleen mieluummin paperille ja vältteli sähköposteja. Niin, Nicky oli sentimentaalinen ja osasi arvostaa kynää ja paperia. Muste imeytyi kirjepaperiin jättäen peruuttamattoman arven, sähköposti sen sijaan oli vain katoava henkäys lasin pinnassa.

Sitten, heinäkuun viimeisinä päivinä hän oli saanut vastauksen:

vaaleansinisen kuoren, jonka pintaan oli raapustettu syvin kirjaimin hänen nimensä: *Herra tai Rouva Nicky Hunter*.

Hän oli tutkinut kuoren läppää, San Franciscon osoitetta, ja hymyillyt pehmeästi.

Hän työsti vastaustaan kolme viikkoa ennen kuin rohkeni lähettää sen. (*Arvon herra Trapp: Tarkentaakseni, olen nainen.*) Vierähti kuukausi ennen kuin seuraava vaaleansininen kuori ilmestyi. Ja niin tuli syksy, talvikin, uusivuosi ja neljäkin – Nicky kirjoitti muutaman kappaleen, herra Trapp vastasi joillakin lauseilla –, kunnes samalla halkeilevalla musteella ja aaltoilevin rivein konekirjoitettu kirje saapui. Toivotamme sinut tervetulleeksi kotiimme.

Nicky hieroi käsiään yhteen ja kääntyi hitaasti. Utu alkoi hälvetä. Se aukesi kuin verhot paljastaen talon, joka kohosi hänen yläpuolellaan kuin suuri, jäätynyt hyökyaalto.

Se oli kermanvärinen uusrenessanssikartano, jonka olivat rakensaneet Bliss ja Faville vuonna 1905, eli vuotta ennen suurta maanjäristystä. Siitä lähtien kartanossa oli asunut vain neljä perhettä mukaan lukien nykyiset omistajat. ”Yksi Pacific Heightsin tyylikkäämmistä ja näyttävimmistä kartanoista, josta on ällistytävä näkymä Golden Gate -sillalle”, *Architectural Digest* oli kirjoittanut otsikolla ”Arvoitusten talo” julkaistussa artikkelissaan. ”Valtava kartano, josta ei koristeyksityiskohtia puutu ja jota omistaja vartioi kuin tärkeintä aarrettaan.” Artikkelin oli ollut kauttaaltaan pelkkää ylistystä.

Silti: Lähes 4 500 neliometriä jopa neljässä kerroksessa (maan päällä). Seitsemän makuuhuonetta. Kahdeksan kylpyhuonetta. Pähkinäpuinen kirjasto, jossa oli lähes kuusi tuhatta kirjaa, ranskalainen puutarha sisäpihalla ja upotettu karppiallas. Eteishalli holvikaarineen. Viimeistely kirjavalla valikoimalla erikoisia yksityiskohtia.

Nicky katsoi tyylikästä ja ylvästä etuovea. Jossain takanaan se piilotteli kirjailijaa, joka kiinnosti häntä kaikkein eniten. Hän tunsikin olevansa tohkeissaan kuin pikkutyttö.

Kolmetoista marmorista askelmaa laskeutui kaarena ovelta pihatielle. Nicky tutki niitä ja jännitti olkalihaksensa. Hänen vartalonsa

oli kevyt mutta jäntevä, treenattu ja hiottu. Viisi vuotta sitten, kun Nicky Hunter oli aloittanut nyrkkeilyn, hän – onnellinen, herkkä ja läheisyydenkipeä ihminen – oli löytänyt itsestään puolen, joka halusi taistella vastaan.

Hän nosti arkkunsa, poimi vetolaukun kainaloonsa ja nousi jyrkät portaat.

Päästyään porrastasanteelle hän laski matkatavaransa. Musta, pronssinen kolkutin työntyi ulospäin ovesta. Se oli kuin kysymysmerkki, joka kiertyi komeasti ja leveni yläosastaan kuin kobra. Nicky kuljetti kättään kolkuttimen muotoja myöten ja vei lopulta sormensa ovikellolle.

Soittokello helisi ja hiljeni.

Hyvä herra Trapp: Ette tunne minua, mutta olen ehkä löytänyt mahdollisen virheen romaanistanne...

Lukko naksautti lyhyesti. Nicky astui askelen taaksepäin.

Ovi avautui.

Hänen edessään, meripihkankeltaisessa taustavalossa, seisoi kaunein nainen, jonka hän oli eläessään nähnyt.

3.

Hän kaatoi kuppeihin darjeeling-teetä samalla, kun Nicky mittaili häntä katseellaan.

Nainen näytti hohkavan sisäistä valoa. Neljäkymmentä ja risat, runsaat ripset ja amorinkaarihuulet. Hänen hiuksensa laskeutuivat valtoimenaan toisen olkapään yli. Vaatimaton vaaleansininen mekko – kaunis mutta vaatimaton nainen. Ujo hymy, jalka häveliäästi toisen päällä. Hänen äänensä (”Maitoa tai sokeria?”) oli hiljainen, kuin käytön puutteesta pölyttynyt.

Diana vilkaisi ylös, ja Nicky käänsi katseensa kiireesti salonkiin. Seiniä koristi perhosaiheinen tapetti, sohvien sivuilla oli valopylväät ja katossa pienoiskokoinen kattokruunu. Kahdesta lasiovesta näki sisäpihalle, joka hämärtyi auringon laskiessa. Yhdellä seinällä oli kaipa kirjahylly, ja hänen jalkojensa alla taidokkaasti vanhennettu persialainen matto. *Sellaisia, joilla rikkaus kulkee suvussa.*

Tai oli kulkenut ainakin tarpeeksi kauan.

”Miten matkasi...?” Kysymys katkesi kesken. Dianan korostus oli kuin usva, englantilainen ja pehmeä reunoilta.

”Kuoppaisesti.”

”Aina New Yorkista astiko?”

”Lentokentältä asti. Emme nähneet kahta metriä pidemmälle. Tuntui kuin minua olisi viety jonnekin mystiseen paikkaan. Niin kuin *Insinöörin peukalossa.*”

Diana räpäytti silmiään kohteliaasti.

”Sherlock Holmes -tarinassa”, Nicky lisäsi.

”Aivan.”

”Siinä on insinööri – ei kiitos, maito riittää –, joka matkustaa juna-asemalta salaperäiseen taloon kahdenkymmenen kilometrin päähän. Vaunun ikkunat ovat mustat ja matka tuntuu kestävän ikuisesti. Lopulta talossa hänen asiakkaansa yrittävät tappaa hänet. Hydraulipuristimella. Sitten Holmes saa selville, että talo onkin ollut koko ajan aivan juna-aseman vieressä. Vaunuajelu oli harhautusta: insinööri ajettiin kymmenen kilometrin päähän ja takaisin.”

Diana puristi suunsa suppuun. ”Minun on myönnettävä”, hän sanoi aivan kuin olisi ollut ripittäytymässä, ”en ole mikään mysteeri-intoilija. En ainakaan sellainen kuin te kaksi.” Hän rypisti otsansa. ”Enkä tarkoita sitä pahalla.”

”Ymmärrän täysin. Mitä sitten luet?”

Diana mainitsi Nobel-palkinnon voittaneen kirjailijan ja kaksi ranskalaista prosaistia.

”Meillä ei ole mitään yhteistä”, Nicky totesi.

”No, opetin monta vuotta ranskaa. Ja latinaa. Mutta olen lue-
nut joitain sinun kirjoituksiasi – esseen Edgar Allan Poesta, muis-
taakseni, ja Ngaio Marshista. Kirjoitat hyvin ihmisläheisesti. Sitä
ajattelee kai helposti, että rikoskirjailijat ovat kaikki potentiaalisia
tappajia, vai mitä? Epäonnistuneita murhaajia. Siksi halusinkin tu-
tustua heihin. Halusin lukea lisää heidän kirjojaan.” Hän siemaisi
teetä. ”Sinäkö siis opetat jännityskirjojen kirjoittajia?”

”Pidän rikoskirjallisuutta käsittelevää seminaaria kevätluku-
kaudella. Muuten nuoret saavat kirjoittaa mitä haluavat. Yleensä
se on korkeakirjallista fiktiota. Minä vain muistutan heitä siitä,
että iso osa suurista amerikkalaisista romaaneista on itse asiassa
rikosromaneja. *Lolita*. *Kuin surmaisi satakielen*. *Native Son*. *Kulta-
hattu* – se on salapoliisiromaani. Salapoliisilla ei tosin ole poliisin
lätkeä tai lierihattua, mutta hän yrittää ratkoa rikosta kaikki tyyn-
ni.”

Diana hörppäsi teetä, ja Nicky katsoi syliinsä ja nyppäsi koiran-
karvan polveltaan. Hän päätti puhua vähemmän. ”Ai niin – toin tu-
liaisia”, hän sanoi kumoten päätöksensä ja avasi käsilaukkunsa. ”En
ehtinyt paketoita sitä kovin hyvin...” Vaikka hän olikin kuluttanut sii-
hen neljäkymmentä minuuttia kieli huulten välistä törrottäen kuin
pienellä lapsella, joka yritti pysyä värityskuvan rajojen sisäpuolella.

Lahja oli ilmiselvästi suurennuslasi, mutta Diana ymmärsi ihme-
tellä kohteliaasti, mikä se voisi olla, ennen kuin avasi paketin. ”Oi
kuinka ihana – todella kaunis kädensija. Onko se kuparia? Kuinka
vanha se on?”

”1920-luvun alkupuolelta.”

”Hän ihastuu siihen varmasti.”

”Se oli vähintä, mitä voin tehdä.” Nicky seurasi höyryn tanssia ku-
pin yllä. ”Olen hyvin kiitollinen teille”, hän sanoi ajattelemta ja kat-
soi Dianaa silmiin. ”Tämä on – hyvin poikkeuksellinen etuoikeus.”

Diana hymyili vieno vietto suupielessä. ”Oletko tehnyt tällaista
projektia aikaisemmin?” Diana kysyi. ”Henkilökohtaista elämäker-
taa? Vain rakkaille lähiomaisille?” Hän osoitti itseään epävarmasti
niin kuin ei olisi ollut varma, oliko itse yksi rakkaista. ”Onko sille
edes oikeaa termiä?”

”En ole. Ja ei ainakaan tietääkseni.”

”On niin Sebastianin kaltaista keksiä viime hetken koukku. Minä
ehdotin – toivottavasti et pahastu –, mutta ehdotin, että hän kirjoit-
taisi sen itse, mutta...” Diana kohautti olkiaan. ”Hän pelkää, ettei
ehtisi viimeistelemään sitä. Sitä paitsi hänellä on vain oma näkö-
kulmansa. Hän haluaa, että tarinalla on...” Taas kerran lause hiipui
kuin tulitikku.

”Monta kertojaa”, Nicky ehdotti.

”Juuri niin.”

”Miten hän voi?”

Lautanen soi, kun Diana laski sen pöydälle. ”Ilmeisesti munu-
aisen vajaatoiminta ei tapa ennen kuin se lopulta tappaa. Tai siihen
ei kuole hetkessä, vaan arki jatkuu niin kuin mitään ei olisi tapah-

tunut, aina loppuun asti. Hän nukkuu enemmän päiväunia. Jäljellä on joitakin kuukausia siis. Likimain.”

Nicky nyökkäsi.

”Mutta olen oppinut, ettei häntä kannata koskaan aliarvioida”, Diana sanoi ja hieroi säärtään molemmilla käsillään. ”Sitä paitsi hän odottaa innolla sinun tapaamistasi.”

”Ei varmasti yhtä paljon kuin minä.”

”Voitte väitellä siitä keskenänne. Hän väittelee mielellään.”

Jostain huoneen ulkopuolelta kuului kaappikellon baritonikajahdus. Diana katsoi rannekelloaan. ”Oletko syönyt?”

”En kieltäytyisi leivästä”, Nicky myönsi. ”Tai paistetusta munasta.”

”Miten olisi molemmat? Laitan sinulle croque madamen.” Diana lausui kuin aito ranskalainen. Hän pyyhkäisi mekkonsa suoraksi noustessaan ylös. ”Se on hienosteleva kinkkujuustovoileipä...”

Silloin voimakas ääni tulvi salonkiin kuin valtava hyökyaalto.

Se täytti joka nurkan ja tulvi yli äyräiden. Nicky odotti vuoksena vyöryvän äänen nostavan huonekalut lattialta, räjäyttävän ikkunat ja heittävän vaahtopäitä heidän ylleen. Hän kuvitteli kattokruunun heiluvan ja kristallien satavan heidän niskaansa.

”Tuokaa lapsi tänne!”

4.

Hänen sydämensä seisahtui.

Kaiku – tumma, täyteläinen, kuin ukkosen jumala – pisaroi katosta, virtasi luoteena lattialla.

”Hän ei tosiaan kuulosta siltä, että odottelisi kuolemaansa, vai mitä?” Diana kysyi, ja Nicky oli havaitsevinaan punaisen kajon hänen poskillaan. Hän oli nainen, joka välitti miehestään suuresti. ”Ole varovainen talossa”, Diana lisäsi. ”Ääni kantaa. Täällä ei ole salaisuuksia.”

Nicky nousi tuoliltaan, heitti laukun olalleen ja pyyhki kätensä reisiinsä (miksi ihmiset edes hikoilevat kämmenistään?). Sitten hän seurasi emäntäänsä valtavaan eteishalliin, jossa Dianan avokkaat – vaatimattomat nekin, totta kai – kopsahtelivat lattiaan. Valtavat juuresta viuhkan lailla levenevät portaat kohosivat toiseen kerrokseen, jossa ne haarautuivat eri suuntiin. Hän seurasi Dianaa hiljaa porrasanteelle.

Kahden korkean ikkunan väliin oli ripustettu taulu. Se oli öljyväriyö, mutta niin selvä ja yksityiskohtainen, että se näytti aivan valokuvalta. Nicky pysähtyi tutkimaan sitä.

Taulussa oli pariskunta penkillä: Mies hoikka kuin miekka, puetuna luunvalkeaan huotraan, aaltoileva ascot-huivi kaulalla ja toinen kulma kaarella. Nainen leveä hymy kasvoillaan karpalonpunaisissa housuissa ja sinisessä pikeepaidassa, ylin nappi auki. Miehen vie-